

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

MARIA MONTESSORI

La nouvelle femme

França, 2023

Direcció: Léa Todorov

Guió: Léa Todorov, Catherine Paillé

Intèrprets: Jasmine Trinca, Leïla Bekhti, Pietro Ragusa, Agathe Bonitzer

Durada: 100 min

Gènere: drama biogràfic

Idioma: italià i francès

Data d'estrena: 03/05/2024

Reivindicació de la pedagogia integradora de Montessori

La vida apassionant de la pedagoga, metgessa i científica italiana Maria Montessori, autora del famós mètode pedagògic amb el qual avui dia s'eduquen milions de nens a tot el món, no ha estat portada al cinema tantes vegades com segurament la rellevància del seu perfil hauria merescut. Només una TV movie italiana de l'any 2007 -en la que curiosament l'actriu Paola Cortellesi, que ara podem descobrir a *Siempre nos quedará mañana*, fa el paper de Montessori- s'ha acostat de forma més o menys completa a la seva figura. És per això que resulta molt valuosa l'aportació que ara ens arriba de la mà de la directora francesa Léa Todorov. I més, quan la seva intenció no és fer un biopic convencional sinó centrar-se en un passatge molt concret però decisiu de la vida de la metgessa italiana. A *Maria Montessori*, traducció molt explícita del més suggerent títol original *La nouvelle femme*, Léa Todorov agafa un període molt concret de principis del tombant del s. XIX al s. XX, el moment en què Montessori va treballar amb el seu company Giuseppe Montesano a l'Escola Estatal d'Ortofonía. Durant tres anys va desenvolupar els seus mètodes educatius amb infants discapacitats psíquics o físics, i a partir de l'experiència pedagògica d'aquesta etapa, va conformar-se la gènesi del seu famós "mètode Montessori". Aquesta pedagogia, basada en l'estimació de l'infant com a principi educatiu, i en tenir en compte la particularitat i especificitat de cada alumne a l'hora de plantejar-ne l'educació, la va desenvolupar posteriorment quan va fundar la seva famosa "Casa di bambini", el 1907. Todorov centra la seva pel·lícula a combinar tres eixos apassionants d'aquest moment decisiu de la vida de Maria Montessori. En primer lloc, el pla personal, amb la renúncia que va haver de fer del seu fill Mario. Va ser fruit de la seva relació amb Montesano, amb el que no estava casada. I com que això estava molt penalitzat socialment en aquella època, el va abandonar durant dotze anys per evitar que això condicionés la seva vida professional. Posteriorment, el va retrobar i va tenir una relació molt estreta amb ell la resta de la seva vida. La pel·lícula se centra en els dilemes morals i el sofriment personal que aquesta decisió suposa en aquells anys decisius. En paral·lel es despleguen dos altres eixos: la reivindicació feminista, en un moment que els progressos i èxits científics de les dones no s'equiparaven als dels homes, i el desenvolupament del seu projecte pedagògic,

a partir dels progressos amb els infants discapacitats. Amb tot aquest material, Léa Todorov construeix una pel·lícula summament interessant i rica. I ho fa a partir d'una recerca exhaustiva sobre el personatge i un coneixement profund de la seva proposta educativa. La directora francesa havia dirigit uns anys abans un documental sobre diferents mètodes pedagògics que li va proporcionar la base científica sobre la qual fonamentar la seva proposta cinematogràfica. Per traslladar-ho a la ficció, manté molts elements verídics i perfectament documentats, mentre afegeix també alguns recursos narratius ficticis. El més rellevant és el del personatge de la cortesana Lili d'Alengy, interpretat per Leïla Bekhti, una figura que realment no va existir, però que serveix a Todorov com a fil conductor i com a perfecta contraposició i paral·lelisme amb Montessori. Les dues dones, que procedeixen de mons completament oposats, comparteixen, en canvi, la dificultat de la relació amb les seves filles. És un molt hàbil recurs narratiu que ancora la trama i que ens regala moments emocionants en el descobriment mutu d'aquestes dues dones.

Però sobretot, la pel·lícula de Todorov és una reivindicació de la figura de la dona, d'aquesta "nova dona" -tal com expressa el títol original del film- sorgida a principis del s. XX: intel·ligent, formada, empoderada, lliure, compromesa socialment, de la que Maria Montessori n'és una representant perfecta. És una proposta que no només hauria d'interessar a mestres, pedagogs i coneixedors de la rellevància del personatge, sinó a qualsevol espectador inquiet que vulgui descobrir una figura apassionant de l'Europa contemporània.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona